

Hoofdstuk 1

‘Van mijn ouders mag ik pas echt verkering als ik zestien ben’, zei Merlijne terwijl ze haar ellebogen op de leuningen van de tuinstoel plantte.

‘En dan moet ik ook nog eens heel – rustig – aan – doen.’ Ze sprak de woorden langzaam uit en rolde met haar ogen.

Emma wreef doelloos over de laptop die op haar schoot lag en keek peinzend naar Merlijne. ‘Ik ook, denk ik. Voordat Ruben naar Kenia vertrok, vroeg ik aan mijn moeder of hij mee mocht naar oma’s verjaardag. “Nou, nee hoor, Emma. Laten we met dat soort officieels nog zeker een halfjaar wachten”, zei ze toen.’

‘O ja. echt zo’n opmerking van ouders’, reageerde Merlijne begripvol. ‘Niet aanwezig bij gezins- en familiefeestjes, niet mee op vakantie. Het vriendje moet zo lang mogelijk een gewone vriend uit de vriendengroep blijven. Niets speciaals. Geen gedoe.’ Ineens veerde ze op en keek verschrikt naar de wijd openstaande keukendeur. ‘Je moeder kan dit toch allemaal niet horen, hè?’

Emma schoot in de lach. ‘Voor alle zekerheid zou ik maar wat zachter praten.’ Ze gaf Merlijne een duwtje tegen haar bovenarm. ‘Jij hebt trouwens geluk dat Nick bij ons in de klas zit, zo zie je hem elke dag.’

‘Vijf dagen per week’, corrigeerde Merlijne. ‘En niet in de

schoolvakanties, zoals nu. Uhm, niet per definitie, bedoel ik.'

'Tjonge, ik krijg bijna medelijden.'

'Niet nodig, heb ik trouwens ook niet met jou. Jij ziet Ruben best vaak. Bovendien heb jij weer als voordeeltje dat je bevriend bent met zijn zus, zodat je hem kunt ontmoeten als je niet met h  m hebt afgesproken maar met Sophie. En, dat zou ik bijna vergeten: hij is je collega. Jullie hebben elkaar zelfs via het werk in de kas leren kennen.'

'Allemaal waar', onderbrak Emma haar, 'maar volgens mij ben je vergeten dat ik hem al bijna vijf weken niet heb gezien.'

'O ja, inderdaad. Pijnlijk. Mijn oprechte excuses.'

Merlijne legde haar hand op haar hart en schoof haar tuinstoel nog iets dichters naar die van Emma. 'Is de laptop al opgestart? Kunnen we eindelijk de updates van zijn blog bekijken. Daarom zijn we toch hier gaan zitten?'

'Daar begon ik dus net aan te twijfelen', merkte Emma fijntjes op, terwijl ze de laptop openklapte. Na een paar muisklikken verscheen de homepage met Rubens profiel.

Mijn naam is Ruben Korevaar, las ze voor de ze-wist-niet-hoeveelste keer. Ik ben 18 jaar oud en volg een mbo-ICT-opleiding. Deze zomer doe ik vijf weken vrijwilligerswerk in Kenia. Samen met mijn neef en twee studiegenoten installeer ik afgeschreven, Nederlandse computers die weer bruikbaar zijn gemaakt. We doen dat op verschillende scholen in de westelijke helft van Kenia.

Haar blik haakte zich aan zijn foto. Het was net of hij haar lief toelachte. Wat had hij toch een gaaf gebit en op de foto was duidelijk zichtbaar dat zijn ogen een fantastisch diep-bruine kleur hadden.

‘Emma, hallo, ben je er nog?’ Plagend fladderden Merlijnes vingers tussen Emma’s ogen en het scherm.

‘Ja-a.’ Ze stak haar tong uit en klikte snel door naar *reisverhalen*. Er stond inderdaad een nieuw verslag. Haar ogen vloegen over de tekst. Hij had afscheid genomen van de kinderen op de laatste school waar hij had gewerkt; getrakteerd op ananas en bananen. De kinderen hadden gezongen en gedanst. Gauw even de bijbehorende foto’s bekijken.

‘Emma!’ riep Merlijne verontwaardigd. ‘Ik ben nog niet klaar met lezen.’

‘Maakt niet uit, joh. Kijk eens hoe schattig.’ Ze wees naar de kinderen met hun kroezige haar en blauw met witte schooluniformen op een dor grasveldje voor hun school.

‘En die, moet je zien hoe die twee jochies daar samen zitten te genieten van een stuk ananas.’

Ze scrolde verder, wierp een vluchtige blik op haar horloge: halfvijf. Dan was het in Kenia halfzes. Deze foto’s en het verslag waren ruim twee uur geleden geplaatst. Internet werkte dus vandaag. En eergisteren in ieder geval ook en vier dagen geleden ook. Beetje vreemd dat zij al bijna een week niets van hem had gehoord; niet via WhatsApp, niet via de mail.

‘Kijk eens Em, de zon.’ Merlijne wees naar de uiterste

strook van het kleine stadstuintje. ‘Zullen we daar gaan zitten?’

‘Is goed’, mompelde Emma.

Terwijl Merlijne haar stoel begon weg te slepen, klikte Emma terug naar de profielpagina. Nog even genieten van zijn foto, voor ze afsloot. Ze kneep haar ogen tot spleetjes. Met buitenlicht naar een computerscherm kijken was niet prettig. Haar eigen gezicht weerspiegelde erin. Ze bewoog het scherm wat naar achteren, naar voren. Wow, ineens leek haar gezicht versmolten met het zijne; haar springerige, donkere kapsel verweven met zijn korte, blonde haar; haar mond op de zijne ... Even kneep ze haar ogen helemaal dicht. Nog twee nachten dan zou dit weer realiteit zijn.

Langzaam opende ze haar ogen en zag toen dat ze haar irritante slotjesbeugel bloot glimlachte. Van schrik klapte ze haar mond en de laptop dicht. ‘Ik breng hem even binnen’, riep ze naar Merlijne.

Vijf minuten later zette ze twee hoge glazen met fruit-smoothies bij de stoelen, die inmiddels naast elkaar in de zon stonden.

‘Lekker!’ riep Merlijne uit. ‘Ik ga er meteen aan beginnen.’

‘Heeft mijn moeder net gemaakt. Van aardbeien en frambozen’, lichtte Emma toe, terwijl ze zich in de stoel liet zakken en haar glas oppakte. ‘Ik zal het ook maar niet laten staan, voor je het weet, komen er wespen of andere griezelinsecten op af.’ Ze roerde met haar rietje door het rode spul.

Gezellig om hier zo te zitten met Merlijne. Het voelde weer net als voordat Merlijne naar Amerika verhuisde. Ze waren weer echte *best friends forever*.

Vanaf dag één op de basisschool was dat eigenlijk al zo. Emma had ook altijd wel andere vriendinnetjes gehad, maar Merlijne was haar vaste en beste vriendin. Wat hadden ze veel met elkaar gespeeld, ook buiten schooltijd. Gelukkig konden ze samen naar dezelfde brugklas en daar klikte het al heel snel met Stef en Nick. Ze hadden enorme lol met elkaar gehad, maar konden ook heel serieus zijn. Ja, ze hadden echt een leuke vriendengroep. Tot aan het begin van havo 3. Toen was Merlijne vanwege het werk van haar vader plotseling verhuisd naar Amerika. En Stef had zich aangesloten bij een stel scooterjongens.

Emma slikte. Iedere keer als ze terugdacht aan die periode kreeg ze acuut de koude rillingen. Wat had ze zich eenzaam en verlaten gevoeld. Vooral omdat Merlijne helemaal opging in haar Amerikaanse leventje en nauwelijks contact met haar zocht. Nadat Merlijne onverwacht terug was gekomen naar Nederland, waren de barsten in hun vriendschap alleen maar groter geworden. Gelukkig wist ze inmiddels waarom Merlijne zich van haar had afgekeerd. Triest dat ze het geheim over haar moeder zo lang alleen had meege-sjouwd. Maar goed, dat was verleden tijd. Inmiddels was alles weer helemaal oké tussen hen. Bovendien ging het met Merlijnes moeder langzaam beter en was het ondertussen dik aan tussen Merlijne en Nick.

‘Lig je daar nou een beetje te glimlachen in jezelf?’

Merlijnes vraag trok Emma in één klap terug in de werkelijkheid.

‘Nee joh, ik heb ze echt nog wel op een rijtje, hoor.’

‘Daar twijfel ik niet aan. Trouwens, ik lig nog even na te denken over die kinderen in Kenia en vroeg me af of ze eigenlijk wel genoeg te eten krijgen.’

Emma draaide zich een kwartslag. ‘Nee, ze komen vaak met een lege maag op school. Vooral weeskinderen hebben het zwaar, schreef Ruben. En er zijn daar heel veel weeskinderen. Op school krijgen ze een soort pap.’

‘En de kinderen op de foto vandaag dus fruit. Wat goed van Ruben dat hij dat voor hen heeft gekocht.’

Emma knikte. ‘En dat hij zo veel extra tijd aan hen heeft gegeven.’

‘En dat zijn vriendin, nou ja, zijn niet-officiële vriendin, hem daarvoor af heeft willen staan’, voegde Merlijne er op een overdreven toontje aan toe.

‘Precies, maar heel binnenkort komt hij weer terug bij die vriendin.’

Met haar ogen dicht zoog Emma het laatste rood uit haar glas. Ze was meer dan blij dat die vijf weken zonder hem nu eindelijk bijna voorbij waren. Vijf maanden hadden ze verkering toen hij naar Kenia vertrok. Nog geen halfjaar dus, maar het leek wel of ze elkaar al jaren kenden. Samen zijn met Ruben voelde zo vertrouwd. Ze konden alles met elkaar bespreken. Hij begreep haar. Hij was zó lief.

Net toen ze de rugleuning van haar stoel naar achteren liet zakken, klingelde zowel haar mobiel als die van Merlijne.

‘Dat kan geen toeval zijn’, verzuchtte ze. ‘Kijk jij maar even.’ Ze ging languit liggen en richtte haar gezicht naar de zon.

‘Het is Lize. Of we morgen meegaan naar het zwembad’, zei Merlijne.

‘Goed plan, of moet jij werken?’

‘Nee, ik heb de rest van deze week vrij. Weet je wie er verder meegaan?’

‘Staat er niet bij. Amber misschien? Of is die nog op vakantie? Nick in ieder geval niet, die werkt de hele week.’

‘Amber zit nog op Texel.’ Met haar hand als een zonneschermje boven haar ogen tuurde Emma opzij. ‘Wat maakt het ook uit. Laten we gewoon gezellig meegaan.’

‘Je hebt gelijk! Ik stuur meteen een berichtje terug. Ook namens jou, oké?’ Voordat Emma kon reageren, had Merlijne al geantwoord.

‘Weet jij trouwens of Amber en Lize ook als vrijwilliger komen helpen bij de kindervakantieweek?’ vroeg Emma.

Merlijne legde haar mobiel onder de stoel. ‘Lize wel.’

‘Bijzonder.’ Met één beweging zat Emma overeind, hield haar hoofd een tikje schuin en knipperde met haar ogen. ‘Lize zal het wel ‘héél bijzonder’ vinden om die kindertjes te mogen begeleiden.’

‘Dat is niet aardig van je, Emma, om Lize te imiteren’, klonk mams stem ineens naast hen.

‘U weet dus wel gelijk wie ik nadoe.’ Emma schaterde het uit.

‘Lize vraagt er zelf om’, stelde Merlijne nuchter vast. ‘Ze bedoelt het goed, maar ze is vaak zo ... zo té. Ze reageert bijvoorbeeld niet gewoon aardig, maar poezelig; niet gewoon beledigd, maar megaverontwaardigd.’

‘Precies’, reageerde Emma instemmend. ‘En dat geldt ook voor haar uiterlijk. De kleuren van haar kleren zijn vaak te fel, haar hakken te hoog, haar sieraden te grof en niet te vergeten de lucht om haar heen ...’

Merlijne kneep demonstratief haar neus dicht.

‘Jullie zullen het eens niet met elkaar eens zijn.’ Mam zuchtte diep. ‘Zal ik de vieze glazen vast mee naar binnen nemen?’

‘Het lijkt hier wel een restaurant.’ Merlijne boog zich van links naar rechts om de twee glazen van de tegels op te pakken en aan te geven. ‘Het smaakte trouwens super.’

‘Dank je.’

‘Vond ik ook, mam. Uh ... mam ... Wat duurt het lang voor u met een nieuw woord komt. Ben ik niet van u gewend.’

Er verscheen een diepe rimpel tussen mams wenkbrauwen. ‘Tja, ik heb deze keer ontzettend lastige letters.’

‘Binnen tweeënzeventig uur reageren hè, anders is het einde verhaal’, zei Emma met een scheef lachje.

‘Komt goed.’

‘Gaat dit over Wordfeud of zo?’ Merlijne trok een vies gezicht.

‘Klopt.’

‘Helemaal jullie ding.’

‘Mwah ... Tegenwoordig vooral van mijn moeder. Ik hou me meer bezig met Ruzzle.’

‘Hüh, wat is dat dan?’

‘Digitale woordzoeker.’

‘Dat is toch veel te simpel voor jou?’

‘Nee hoor, want het gaat om snelheid. Echt een gigantisch verslavend spel. Ik zal het je nog wel een keer laten zien. Uhm ... als ik je daar tenminste een plezier mee doe.’ Emma geeuwde. ‘Zullen we nu nog even zonnen? Zonnen zonder praten, bedoel ik.’

‘Ik ben al stil.’

Emma liet zich achterover zakken; ogen dicht, armen op de stoelleuning, benen op het voetenbankje, naast die van Merlijne. Geweldig die zon op je huid. Dit was het heerlijkste zomerweer dat ze zich kon wensen. Een vlekkeloos blauwe lucht, briesje, niet heet maar lekker warm. Volgens mam bleef het voorlopig zo. Fijn dat ze met Cees Baanders had afgesproken dat ze volgende week alleen de ochtenden zou werken, kon ze de middagen van het weer genieten. Misschien wel samen met Ruben ... Met hem naar het zwembad bijvoorbeeld of skeeleren langs de plassen.

Hoelang duurde het eigenlijk nog voor de kindervakantie-week begon? Als vanzelf stak ze haar duim en wijsvinger op. Twee van de zeven vakantieweken waren voorbij. De derde had ze nog bijna helemaal voor zich. Daarna twee weken

werken. Nou ja, de ochtenden. Dan de kindervakantieweek van maandag tot en met donderdag. En daarna nog ruim een week op vakantie naar Italië met pap, mam én Merlijne. Echt super dat die mee mocht, vooral nu Femke en Tim voor het eerst allebei thuisbleven.

Ze stond er goed voor. Alleen wel jammer dat ze niets van Ruben had gehoord.